

Donderdag 18 mei 2023, Hemelvaart

Evangelielezing: Mat28, 16-20

Overweging

“Als ik de deur hoor gaan, denk ik dat hij binnenkomt.”

Een vrouw zit alleen. Dag in, dag uit. Het is stil geworden sinds haar man is overleden. Ze zat voorheen wel vaker alleen, maar toen wist ze dat hij toch weer thuis zou komen.

Alleen zijn is niet zo erg als je weet dat je niet alleen blijft. Nu zal hij nooit meer komen. Dat beseft ze heel goed. Maar elk geluidje wekt ongewild toch weer de hoop in haar.

Het doet me ook denken aan het gedicht van Vasalis: Sotto Voce.

U kent het misschien wel.

Een fragment:

Zoveel soorten van verdriet, ik noem ze niet.

Maar één, het afstand doen en scheiden.

En niet het snijden doet zo'n pijn,

maar het afgesneden zijn.

“Ik begrijp het nu”, zei ze. “Verdriet over afstand doen en scheiden. Mijn man overleed, een heftige scheiding is dat. Dat zagen we aankomen. Hij was ziek en we wisten dat het moment daar zou zijn.

Maar nu hij weg is... Dat dát zo'n pijn doet, had ik vooraf niet kunnen bedenken. Niet het feit dat hij stierf, het snijden, deed pijn, maar nu hij weg is, en ik langzaam beseft dat het voor altijd is. Nooit zijn stem meer horen, zijn armen voelen, zijn lach, zijn aanwezigheid in het huis... dat bedoelde Vasalis vast met 'het afgesneden zijn. Een alleen zijn dat kan omslaan in eenzaamheid, in een gevoel van verlatenheid.

Dat is misschien wel één van de naarste gevoelens die wij kunnen hebben: je in de steek gelaten voelen. Een zieke die niemand meer op bezoek krijgt, alle contacten die verbroken worden na een ruzie, thuiszitten na een ontslag en al je collega's kwijt zijn, kinderen die gepest worden en niemand hebben die het voor hen opneemt.

We kunnen ons ook van God verlaten voelen als we geen houvast meer ervaren of opeens voor onoplosbare problemen staan.

Zo stonden de leerlingen van Jezus verdwaasd en verlamd naar de hemel te staren. Hoe moesten ze nu verder? Ze voelden zich in de steek gelaten. “Niet blijven staren naar de hemel”, zeiden twee mannen in witte gewaden die opeens naast hen kwamen staan, hoorden we in de eerste lezing. “Het komt wel weer goed. Hij komt terug, en ondertussen zal de Geest jullie helpen en bijstaan. Je bent niet alleen. Ga jezelf dat vooral niet wijsmaken. Ga je niet beklagen. Zwelg niet in dat nare gevoel van verlatenheid.” Ja, die mannen in witte jassen kunnen het mooi vertellen. Toen al en nu nog steeds.

Verlaten worden is erg. Verlaten worden is pijnlijk.

Maar verlaten worden geeft ook nieuwe ruimte om op weg te gaan. Om nieuwe mensen te ontmoeten. “Ga op weg”, had Jezus gezegd. Vertel overal van Gods grote werken, over alle wonderen die gebeuren wanneer God en mens samen optrekken.

De laatste zin van heel dat uitgebreide evangelie van Matteüs is:

“Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de wereld”.

De laatste zin onthoud je het langst. Die blijft je bij.

Wij zijn niet alleen. Ga verder, ga op weg. God wil niet dat wij verlamd raken door onze eenzaamheid. Hij wil ons ontmoeten. Wij mogen Hem ontmoeten. Blijf niet naar de hemel staren, blijf niet wachten totdat de deur een keer opengaat.

Hemelvaart is verlaten worden én op weg gaan. Net als de leerlingen vertellen over vrede, goedheid en gerechtigheid. Dan gebeuren er vanzelf wonderen. Hij zal met ons zijn. Amen.

Frans-Willem van de Sande

geïnspireerd op Jos Zwetsloot, Brood en Adem